

ארץ ישראל

עושה שמים וארץ

עזרי מעם ה'

מזוהת ישראל

תשס"ז

קול קורא במדבר

כב אדר

פני דרך ה' ישראל בערבה מסלה לאלקינו

גליון ב

שנה א

על הר גבה עלי לה מבשרת ציון הרימו כפה קולך מבשרת ירושלים
הרימו אל תיראי אמרי לערי יהודה הגה אלקיכם (ישעיה מ, ג-ט)

צדק צפת

צדק צפת

תובנ"א

איש בני פרץ

הגאון הצדיק הקדוש רשכבה"ג, מקנא קנאת
ה' צבאות, לוחם מלחמות ה' ברמה, רבינו
יעקב עמדין זיע"א, בן הצדיק הקדוש הקנאי
הגדול רבינו החכם צבי זיע"א מתאונן וקונן
על מצב הדור, ומחזק ידים רפות וברכים
כושלות, ומסדר דיני ועניני תפלה בהקדמתו
לסידורו "בית יעקב", וכה קורא בקול גדול
שם בזה הלשון:

כתוב בתורה ושנוי בנביאים ומשולש
בכתובים

אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני. דע והבן, אף על פי ששכינה בכל מקום, מכל מקום אין התפלה עולה בחוץ לארץ במסילה א' דרך ישרה, כי צריכה לשלחה לארץ ישראל ולירושלים אל מקום בית המקדש שכנגדו שם שער השמים בשמים כמו שראה יעקב אבינו ע"ה מפורש ברורה, ושנוי בנביאים בתפלת שלמה המלך ע"ה "והתפללו אליך דרך ארצם" (מלכים א' ח, מח), ומשולש בכתובים בדניאל "וכוין פתיחין

וצריך כל איש ישראל לחבב את ארץ ישראל – ולבוא אליה מאפסי ארץ בתשוקה גדולה כבן אל חיק אמו (ספ"ק חרדים פרק ג"ט – ספר השליה הקדוש שער האתיות). – ולזה צריך כל אדם מוישראל לעשות בלבו הסכמה קבועה ותקועה לעלות לדור בארץ ישראל. עושו, גושו, חושו, ואל תחשבו להשתקע בחוץ לארץ חס ושלום לקיים ואכלה אתכם וגו' (רשכבה"ג ר' יעקב עמדין זצ"ל, בהקדמה לטיטורו). אמר רבי יהודה זכאה חולקיה מאן דזכי בחייו למשרי מדורא בארעא קדישא. (והר ויקרא עב)

ליה בעילתיה נגד ירושלים" (דניאל ו, יא). והאומות מזודות ומסכימות שאין התפללות עולות ומתקבלות אלא דרך שם.

לכן אל יליזו הדברים מנגד עיניך, וצפה דרך העיר אשר בחר בה ה' לשכנו, עם שוממותה עומדת בקדושתה, וחשוב כאילו אתה עומד בבית אלקים לפני ארון ה'.

ידוע שחובת המתפלל לכיין גופו כנגד ירושלים, ומפורש שנוי ומשולש בתנ"ך כמוזכר למעלה אצל פרק הכוונה סימן ה'. וכאן ראינו לזכור ירושלים שנית, לומר שלא יספיק זה הרושם והרמז שאנו עושים לזכר ולדוגמא וסימנא בעלמא, אלא היכא דלא אפשר, אז תעלה לנו הכוונה והמחשבה הטובה ותיצטרף למעשה, הנמנע מפני האונס והסכנה, כי האונס פטור מכל דבר, וההכרח לא יגונה. אמנם לא ישובח ולא תועיל הכוונה במקום שאין טענת אונס גמור ובשעת ריוח.

ולזה צריך כל אדם מישראל לעשות בלבו הסכמה קבועה ותקועה לעלות לדור בארץ ישראל, (על כל פנים כשתמצא ידו די ההוצאה וקצת מעמד סיפוק פרנסה, אם בדרך מלאכה או איזה משא ומתן לקבל ההספקה הנצרכת וההכרחית כדי ליישב הארץ הקדושה השוממה מבלי בניה), ולהשתוקק להיות זוכה להתפלל שם לפני היכל מלך, אף על פי שחרב לא זזה שכינה ממנו, והדר בחוץ לארץ עובד ללא אלקי אמת, כמ"ש דוד המלך ע"ה (שמואל א', כו, יט): "אשר גרשוני מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים", ואמרו חכמינו ז"ל (עבודה זרה ח' ע"א): ישראל שבתוצה לארץ עובדי עבודה זרה במהרה הם.

על כן שמעוני אחי ורעי המתגוררים בארץ לא לנו על אדמה
טמאה, זכרו זאת, התאוששו, זכרו את ה', וירושלים תעלה על
לבבכם, התקוששו וקושו, שמזכירים את ה' אל דמי לכם תמיד
לא יחשו ואל תתנו דמי לו עד יכונן ועד את ירושלים תהלה,
עושו, גושו, חושו, ואל תחשבו להשתקע בחוץ לארץ חס ושלום
לקיים ואכלה אתכם וגו'.

זאת היתה חטאת אבותינו הראשונים שגרמו בכיה לדורות, כי מאסו
ארץ חמדה, והיא שעמדה לנו בגלותינו המר, שלא אחד בלבד עמד
עלינו, אלא בכל דור לא שקטנו ולא שלינו, על צוארינו נרדפנו יגענו
ולא הונח לנו, כמת מלב נשכחנו אחר ששכחנו דירת ארץ ישראל
לגמרי, אין אחד מאלף מתעורר להחזיק בה להתיישב שם
לדור, כי אם אחד ממדינה ושנים בדור, אין איש שם על לב
מבקש אהבתה דורש שלומה וטובתה ולא מצפה לראותה.

כמדומה לנו בהיותינו בשלוחה בחוץ לארץ שכבר מצאנו ארץ
ישראל וירושלים אחרת דוגמתה, על כן באו עלינו כל הרעות
בשבת ישראל בארץ שפניא וארצות אחרות בשלוחה בכבוד גדול
מימי החורבן זמן רב קרוב לאלפים שנה (מזמן חורבן בית
ראשון), ושוב נתגרשו ממנה, עד שלא נשאר שם ושארית
לישראל בארץ ההיא.

צדיק הוא ה', כי יצא מדעתם לגמרי ענין גלותם והתערבו בגוים
וילמדו מעשיהם ויעשו נאצות ויתערבו זרע קודש בעמי הארצות. ציון
הוא דורש אין לה (ברכות לב) היינו עזובה היינו שכוחה, גם היא נאנחה
ותשב אחור, ודודה חמק עבר שלח ידו מן החור, והבנים חשך תארם

משחור, הלכו שחוח בגוים לא מצאו מנוח, מות מחיים נבחר להם, כל זאת באתנו, כי כארז נמשלנו, ארץ עבי שכחנו, לשוב אל ארץ מולדתנו לא זכרנו, עיר קברות אבותינו לא דרשנו, אל גיל בעמים שמחנו, לאיד בגוים אין תורה, לקבוע דירה חשקנו, מי האיש החכם ויבן את זאת על מה אבדה הארץ נצתה כמדבר וגו', ויאמר ה' על עזבם את תורתני, כי ישראל קרוים נחלת ה', והארץ היא נחלתו, והתורה תלויה בשניהם, בעם ה', על נחלת ה', והעוזב אחת עוזב השנית ע"ד האמת. ואמרו בבראשית רבה פרשת לך, אם נכנסין לארץ מקבלין אלהותי, ואם לאו כו'.

המשך מר' יעקב עמדין זצ"ל בגליון הבא בעז"ה.

